

organiserede. Men det, jeg her har villet paapege, er den Vilkaarlighed overfor den enkelte, som her har fundet Sted fra Fagforeningernes Side, og saadanne Forhold mener jeg, at enhver skatteydende Borger har Krav paa blive omtalte ogsaa indenfor den lovgivende Forsamling. Kunne Borgerne ikke med den nuværende Administration og med den nuværende Lovgivning beskyttes mod en saadan Vilkaarlighed, saa er det efter min Mening snart paa Tide, at Lovgivningen beskæftiger sig med disse Forhold, inden der bliver alt for mange og alt for grelle Eksempler af lignende Art som det, jeg her har anført.

Ja, jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid ikke berøre andet. Jeg kunde ellers have haft Lyst til at omtale et enkelt Forhold, som blev berørt af det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) forleden Aften, nemlig Jernbanetaksterne. Men formodentlig bliver der Lejlighed til at drøfte dette Forhold paa et senere Tidspunkt, naar vi forhaabentlig faa fremsat et Lovforslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne.

Ellinger: Jeg skal villigt indrømme, at den Tale, den højtærede Finansminister holdt forleden Dag, noget borttog det Skær af Vagthed, der var over hans første Tale, hvor der efter et Skridt fremad stadig fulgte to Skridt tilbage. Men Talen har ikke kunnet fjerne den Skuffelse, som den maatte berede mig og mange andre. Jeg har udtalt denne Skuffelse, fordi den Hovedgerning, vi ere samlede til, nemlig at bringe Orden i Finanssagerne, blev, om ingenlunde lagt til Side, saa dog ikke behandlet fra den højtærede Finansministers Side paa en saadan Maade, som vi havde tænkt os det.

Vi maa jo ikke være blinde for, at herhjemme er man i den sidste halve Snes Aar kommen ind paa et forfærdeligt Skraaplan i økonomisk Henseende. Sparsommelighedsfølelsen i vort Folk tager af og tager af i alle Lejre, man sætter ikke Tæring efter Næring. Privatfolk leve mere og mere paa Gæld, Prioritetsgælden forøges, Kommunernes Gæld forøges i en Grad, som vi aldrig nogen Sinde have set det tidligere. Staten har nu i flere Aar levet paa Underbalance, og Staten gør stadig Gæld. Og nu mente jeg, ikke mindst efter den højtærede Finansministers alvorlige Udtalelser i Fjor, at det stod klart for os alle, at nu maa vi tage fat og bringe Orden i Statens Sager. Vi maa skride til alvorlige Handlinger for at faa Balance, ikke alene for Statskassens Skyld — der

er det i højeste Grad nødvendigt —, men ogsaa, for at Befolkningen kan se, at de, der have Ansvaret for Statsstyrelsen, føle, at det er en usund Maade, man er kommen ind paa at føre sin Husholdning paa. Vi maa se i saa høj Grad som muligt at komme bort fra denne Afhængighed i pekuniær Henseende af Udlandet. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) viste, hvorledes Udviklingen i en Menneskealder er gaaet, saaledes at vi fra at have 130 Mill. Kr. til gode i Udlandet nu ere svingede om, saaledes at Udlandet har omtrent 1 Milliard Kr. til gode hos os. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) lagde forleden Dag Fingeren paa et andet Sted og sagde, at medens for en halv Menneskealder siden kun 5 pCt. af vor Statsgæld var udenlandsk, var denne Procent nu efterhaanden stegen til omtrent 75.

Derfor mener jeg, at det vilde være en priselig Foranstaltning, som maaske bedre kunde gøres i dette Øjeblik end paa noget senere Tidspunkt, at vi faa Orden i disse Sager. Der er ingen, der gør det af Lyst. Det er meget mere populært at formindske Befolkningens Byrder og forøge Statens Udgifter. Det er ikke populært at skride til at paalægge Befolkningen Byrder, men det kan ikke nytte noget, det maa gøres, og Byrderne blive jo til syvende og sidst ikke store. Men selv om de føles lidt, saa vil Befolkningen, naar der er gaaet en Tid, og den ser, hvilket Gode der er opnaaet, lettere finde sig i at have maattet bære disse Byrder.

Det vilde være for meget forlangt, at Finansministeren skulde indrømme, at han har grebet fejl ved Skattereformen af 1908. Det vilde for øvrigt ogsaa være urimeligt, hvis han ikke erkender det. Men det er jo al Anerkendelse værd, at den højtærede Finansminister aabent erkender, at der dog er begaaet visse Fejl af ikke uvæsentlig Betydning, og Anerkendelse værd — og dette vil jeg tillade mig at fremhæve —, at Ministeren nu udtaler, at han personlig kunde ønske, at man paa Finanstoldens Omraade havde gjort Skridtet mindre i 1908, end man faktisk har gjort. Derfor er det da ogsaa ganske naturligt, at man fra vor Side henstiller at tage fat her. Om det skal ske ved, at man f. Eks. lægger nogen Told paa Kaffe eller paa andre Varer, det er et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, som maa undersøges nærmere. Naar jeg særlig har nævnt den Artikel, for saa vidt det i det hele taget er nødvendigt at lægge Byrder paa, er det,